

Caracterizarea personajului Comisul Ionita din opera Hanu-Ancutei scrisa de Mihail Sadoveanu-prima parte

Personaj principal, static, unidimensional, personaj-liant.

Modalitati de caracterizare:

â€” caracterizare directa: portretul facut de narator si de alte personaje; autocaracterizare;

â€” caracterizare indirecta: prin propriile simtiri, ganduri si actiuni; prin mediul in care traieste; prin comentariul altor naratori.

Este personajul omniprezent, primus inter pares, acceptat drept maestru de ceremonii de catre toti convivii. Comisul Ionita este liantul celor doua planuri narative: al prezentului si al rememorarii.

Este cel de al treilea personaj liant al naratiunilor cuprinse in volum, cu sprijinul caruia instanta auctoriala isi organizeaza demersul epic. Fata de mos Leunte zodierul, comisul Ionita, razasul de la Draganesti, domina/ordoneaza fata "lumeasca" a acestei "Halima" sadoveniene. Este personajul omniprezent, primus inter pares, acceptat maestru de ceremonii de catre toti convivii, care i se si adreseaza lui indeobste. Mai toate dialogurile care se incheaga in timpul discursului, il au ca protagonist sau ca locutor pe comisul Ionita. Este, de asemenea, liantul celor doua planuri narative: al prezentului si al rememorarii. Vesnica lui prezenta cu "amenintarea" ca va spune o poveste "mai strasnica si mai minunata decat cea cu iapa lui Voda" declanseaza la ceilalti convivi actul rememorarii, transferat apoi in "poveste".

Persoana lui domina deci planurile narative, imaginea lui deschide si inchide "povestea", eul actorial pleaca si se intoarce la/ de la imaginea lui. El face trecerea de la timpul real la cel al povestii, pentru ca apoi, odata incheiata marturisirea, tot el sa readuca mesenii in planul real al scriiturii. Povestirea Haralambie este semnificativa. Proza se deschide cu imaginea comisului, gata sa transfere adunarea in celalalt taram, al povestii: "Cu ulcica-n stanga comisul Ionita isi mangaie cu doua degete de la mana dreapta mustatile tusinate. Dregandu-si glasul, se pregati sa inceapa o poveste mai strasnica si mai minunata decat cea cu iapa lui Voda". Imaginea din finalul povestii confinteste revenirea adunarii in celalalt plan, al povestirii: "Razasul s-a aratat mirat de povestirea monahului s-a tacut cu uimire o vreme. Dupa aceea si-a venit in fire si ne-a incredintat ca ceea ce vrea sa ne spuie dumnealui e cu mult mai minunat si mai infricosat".

Chipul cinstului comis de la Draganesti este vazut de narator astfel: "Statea stalp acolo, in acele zile grase si vesele, un razas strain, care mie imi era drag foarte. Inchina oala catra toate obrazele, asculta cu ochii dusi cantecele lautarilor si se lua la intrecere pana si cu mos Leunte la talcuirea tuturor lucrurilor de pe lumea asta... Era un om nalt, carunt, cu fata uscata si adanc brazdata. In jurul mustatilor tusinate si la coada ochilor mititei, pielea era scrijelata in creturi marunte si nenumarate.